

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph. D., ve věci

žalobce: Y. M. S., narozen „X“,
státní příslušnost Eritrea,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Balková,
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Jakubem Backou,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha,

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
 Eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 10. 2019, č. j. KRPU-166758-54/ ČJ-
2019-040022-SV-ZZ,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubovi Backovi **se přiznává** odměna ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění ze dne 11. 11. 2019 prostřednictvím ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10. 10. 2019, č. j. KRPU-166758-54/ČJ-2019-040022-SV-ZZ, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce se podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění, přičemž dle § 124 odst. 3 téhož zákona doba trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení jeho osobní svobody, k čemuž došlo dne 19. 9. 2019 v 04:00 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě ve znění jejího doplnění namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro nesprávný úřední postup. Žalovaná rozhodla o zajištění žalobce za účelem jeho vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, v takovém případě bylo její povinností důkladně zvážit realizovatelnost účelu zajištění, tedy vyhoštění žalobce do Eritrey, kterému dle jeho tvrzení hrozí vážná újma věznění pro jeho etnickou příslušnost a opuštění vlasti.
3. Žalobce připomněl, že podmínkami, které musejí být v případě rozhodnutí o zajištění cizince splněny, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150. Žalobce trval na tom, že žalovaná se jeho tvrzeními ohledně hrozící vážné újmy nezabývala a namísto toho odkázala na obecné informace o situaci v Eritrey. Upozornil, že v době vydání napadeného rozhodnutí nebylo vypracováno závazné stanovisko ministerstva vnitra, které by se se situací žalobce blíže vypořádalo.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapitulovala předcházející správní řízení.
5. Žalovaná poukázala na to, že žalobce byl zajištěn dne 19. 9. 2019 v 4:00 hodin na exitu 87 dálnice D8, když nelegálně cestoval linkovým autobusem Flixbus na lince Budapešť – Berlín, neprokázal se žádným dokladem totožnosti ani žádným povolením k pobytu. Uvedl, že se jmenuje S. Y. M., nar. „X“, národnosti Eritrea, přičemž jízdenka, kterou se žalobce prokazoval, byla vystavena na jméno I. H. A. M.. Při svém zajištění žalobce záměrně uvedl nesprávné datum narození „X“, neboť byl přesvědčen, že s osobami mladšími 18 let bude jednáno ohleduplněji. Žalovaná konstatovala, že žalobce opustil Eritreu v červnu roku 2016, kdy byl při prvním pokusu o překročení hranic chycen, uvězněn a odveden do armády, poté uprchl do Etiopie, kde byl zadržen policií a umístěn do uprchlického tábora na 8 měsíců. Za pomoci převaděčů pokračoval do Súdánu, kde mu převaděč opatřil súdanský pas, na který žalobce odcestoval v červnu roku 2019 do Turecka, tam zůstal asi měsíc a půl a poté jel autem do Řecka. Řecko opustil rovněž autem, cestoval i pěšky, cílovou destinací byla Spolková republika Německo. Při svém výsledku žalobce uvedl, že za ilegální opuštění Eritrey by byl vězněn, z čehož má obavy, navíc je z etnika Djeberti, tj. menšiny, která je proti vládě. Žalovaná zdůraznila, že žalobce přicestoval do České republiky nelegálně ze Slovenska, které žádosti žalované o zpětvzetí žalobce v rámci readmisní dohody zamítlo, nejprve pro údajnou nezletilost žalobce, který tvrdil, že se narodil 12. 3. 2002, další žádost byla zamítnuta pro snahu žalobce požádat v České Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

republice o azyl. S žalobcem bylo následně zahájeno řízení o správním vyhoštění, byl s ním sepsán protokol o výsledku a bylo vyžádáno závazné stanovisko k možnosti vycestování, které však nebylo možno vydat bezodkladně. Následně obdržela žalovaná od Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „MV ČR OAMP“) Informaci o bezpečnostní a politické situaci v zemi – Eritrea ze dne 1. 8. 2019. Žalovaná poukázala na skutečnost, že žalobce cestoval vědomě nelegálně prostřednictvím pašerácké sítě přes několik států Evropské unie, lhal o svém datu narození a cestoval na jízdenku pod falešným jménem s cílem dostat se do Spolkové republiky Německo. Tyto skutečnosti svědčí dle žalované o tom, že žalobce je osobou nedůvěryhodnou, u níž není předpoklad spolupráce se správními orgány. K žalobcově obavě z návratu do vlasti a možného uvěznění žalovaná sdělila, že žalobce se sám žádného protestu proti vládě neúčastnil, neboť byl v té době v Súdánu. Závěrem žalovaná shrnula, že důvodnost a důvěryhodnost žalobcových tvrzení bude předmětem zkoumání v řízení o správním vyhoštění, jelikož rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem v řízení, navíc v daném případě byl časový prostor pro vydání rozhodnutí o zajištění značně zkrácen s ohledem na zamýšlené předání žalobce na Slovensko v rámci readmisní dohody.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a právní zástupce žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělil, když byl o tomto následku ve výzvě výslovně poučen.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
8. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované, dle § 75 odst. 1 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
9. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jež bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
10. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

11. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
12. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce byl dne 19. 9. 2019 v ranních hodinách kontrolován hlídkou Policie České republiky, Krajské ředitelství Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, na dálnici D8 Petrovice v autobusu FLIXBUS jedoucího z Maďarska přes Slovensko a Českou republiku do Spolkové republiky Německo. Žalobce uvedl, že se jmenuje Y. M. S., narozen „X“. Žalobce cestoval na jízdenku Flixbus č. 1055492555 znějící na jméno I. H. A. M. Vzhledem k tomu, že žalobce u sebe neměl žádný cestovní doklad ani povolení k pobytu na území České republiky, byl zajištěn ve smyslu § 27 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a eskortován. Žalovaná posléze v rámci readmisní dohody oznámila státním orgánům Slovenské republiky neformální předání žalobce na Slovensko, které jej však odmítlo převzít s odůvodněním, že se jedná o osobu mladistvou. Z provedeného RTG vyšetření bylo zjištěno, že žalobce je osobou starší 18 let. Jelikož žalobce prokazatelně vstoupil na území České republiky ze Slovenska a nebylo možné realizovat předání žalobce ve lhůtě 48 hodin, byl žalobce na základě rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2019, č. j. KRPU-166758-22/ČJ-2019-04022, zajištěn za účelem předání na Slovensko v souladu s Dohodou mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky, o předání a přebírání osob s neoprávněným pobytem. Dne 10. 10. 2019 bylo žalované oznámeno, že Slovenská republika s předáním žalobce nesouhlasí. Žalovaná doručila žalobci dne 10. 10. 2019 oznámení č. j. KRPU-166758-46/ČJ-2019-040022-SV, o zahájení správního vyhoštění z území z členských států Evropské unie. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce je zdravý, nemá na území České republiky žádné příbuzné, rodinné příslušníky či známé, kteří by mu mohli poskytnout ubytování, a nelze tedy určit místo, kde by se žalobce zdržoval a mohl být přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Žalobce nevlastní žádný majetek ani finanční prostředky dostatečné k zajištění dlouhodobějšího ubytování a životních nákladů. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalovaná si jako podklad pro vydání napadeného rozhodnutí obstarala Informaci MV ČR OAMP, ze dne 1. 8. 2019 – Bezpečnostní a politická situace v zemi Eritrea, z níž vyplývá, že vláda Eritrey částečně spolupracuje s Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v určitých oblastech. Eritrea je členem OSN, přistoupila k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod, v zemi neprobíhala občanská válka a v červenci roku 2018 došlo k podpisu mírové smlouvy s Eritreí. K obavám žalobce ve vztahu k návratu do zemi původu se žalovaná vyjádřila na straně 9 napadeného rozhodnutí, v němž uvedla, že tyto nelze hodnověrně ověřit s ohledem na krátké časové lhůty při rozhodování o zajištění.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území České republiky. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V daném případě je při hodnocení odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí třeba vzít v úvahu již shora zmíněnou předběžnost rozhodnutí o zajištění, která je zdůrazněna i tím, že toto rozhodnutí je prvním úkonem v řízení (srov. § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců) a správní orgán tak vychází z dosud nekompletních spisových materiálů (řízení o správním vyhoštění je teprve zahájeno), které však v daném případě dostatečně odůvodňují rozhodnutí o zajištění.
12. V předmětné věci žalovaná vycházela z vyjádření samotného žalobce a posuzovala jeho konkrétní situaci, jak je z žalobou napadeného rozhodnutí zřejmé, přičemž případné překážky vycestování žalobce odůvodnila na straně 9 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce uvedl, že uprchl z Eritrey do Etiopie, poté za pomoci převaděčů do Súdánu, přes Turecko se dostal do Řecka, přičemž jeho cílovou destinací byla Spolková republika Německo. Dále uvedl, že je z etnika Djeberti, která je proti vládě, sám žalobce však proti vládě neprotestoval. Jediný konflikt, který měl žalobce s eritrejskými státními orgány, byl roce 2016, kdy se pokusil o nelegální překročení hranic a následně byl uvězněn a odveden do armády. V této souvislosti je třeba podotknout, že po opuštění Eritrey žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu, což jeho tvrzení o obavách o případném uvěznění a příslušnosti k etnické skupině, která vystupuje proti vládě, významnou měrou relativizuje. Nelze také přehlédnout, že na území České republiky žalobce záměrně uvedl jiné datum narození.
13. Žalovaná nebyla povinna postavit najisto, že vyhoštění žalobce bude skutečně možné. Postačilo pouhé posouzení potenciality jeho vyhoštění. K tomu měla žalovaná s ohledem na výše uvedené dostatek podkladů. Námitka žalobce, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra nebylo v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí vydáno, je nedůvodná. Správní orgán je povinen opatřit si závazné stanovisko Ministerstva vnitra k tomu, zda je vycestování cizince možné, pokud je před rozhodnutím o zajištění cizince zřejmé, že by zde mohly být dány důvody znemožňující vycestování cizince ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 79/2010 – 150). V nyní posuzované věci v době, kdy žalovaná rozhodovala o zajištění žalobce, nic takového zřejmého nebylo. Eritrea není zemí, u níž by správní orgán musel ex offo zkoumat možné překážky vycestování. Pokud si žalovaná přesto ještě před vydáním napadených rozhodnutí vyžádala od Ministerstva vnitra závazné stanovisko k tomu, zda je vycestování žalobce možné či nikoliv, které však v daném případě nemohlo být s ohledem na krátké lhůty k rozhodnutí o zajištění vydáno, jednalo se o úkon, který nebyl z hlediska vydání rozhodnutí o zajištění nezbytně nutný (byl však nezbytný pro účely vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, viz § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců).
14. Z uvedených důvodů považuje soud za nadbytečné zabývat se v tomto řízení blíže námitkou žalobce ve vztahu k závazným stanoviskům Ministerstva vnitra ČR. V daném řízení přezkoumává soud rozhodnutí o zajištění žalobce. Žalobci nic nebrání v tom, aby svá tvrzení uplatnil rovněž v řízení o správním vyhoštění, eventuálně v navazujících soudních řízeních, kde bude dostatek prostoru k bližšímu posouzení těchto zpráv.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
16. Současně soud dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a ta je navíc ani nepožadovala.
17. Výrokem III. rozsudku soud dle § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Ing. Jakubovi Backovi, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 18. 10. 2019, č. j. 75 A 26/2019-22. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb [převzetí věci - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a z částky 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Odměna bude zástupci vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 20. listopadu 2019

JUDr. Petr Černý, Ph. D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)